

Ο θαυματουργός Ανδρόνικος η σύζυγός του οσία Αθανασία

/ [Πεμπτουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

Σύντομο εγκώμιο στον Άγιο πατέρα μας και θαυματουργό Ανδρόνικο και τη σύζυγό του Οσία Αθανασία και μερικά από τα θαύματά τους (9 Οκτωβρίου)

Ο λαμπρός και σπουδαίος βίος του Ανδρονίκου και της Αθανασίας μαρτυρεί καθαρά τη σωστή κλήση τους. Δέθηκαν με τα αναπόφευκτα δεσμά της ζωής και έγιναν γονείς δύο παιδιών, τα οποία πέθαναν. Αν και δεν έπαθαν κάτι εύκολο, όμως μιμήθηκαν την μεγαλοψυχία του Ιώβ που είπε «ο Κύριος έδωσε, ο Κύριος τα αφαίρεσε». Έπειτα, αφού με ανδρεία και σύνεση έσπασαν τα δεσμά του βίου και διαμοίρασαν τον πλούτο σ' όσους είχαν ανάγκη, θησαύρισαν στον ουρανό. Δεν έδωσαν σημασία στη ζωή και τη σάρκα, δεν νικήθηκαν από τον πλούτο και την άνεση, δεν είπαν, δώσε μας άλλο παιδί, Δημιουργέ της φύσεως, αλλά αφού έβαλαν κατά μέρος κάθε εύλογη πρόφαση, αποχαιρέτισαν την πόλη τους Αντιόχεια και όλους τους γνωστούς και πορεύθηκαν στους Αγίους Τόπους των Ιεροσολύμων. Μόνο σε κάποιον γαμπρό από την αδελφή τους εμπιστεύτηκαν: «Εάν ο θάνατος εμποδίσει την επιστροφή μας, κάνε ξενώνα το σπίτι μας, αδελφέ». Αυτό αφού είπαν, έφυγαν με πρόθυμη τη ψύχη προς τον Θεό, για να προσκυνήσουν τους ιερούς τόπους και να αξιωθούν να φορέσουν το άγιο και αγγελικό σχήμα.

Αφού προσκύνησαν τον τάφο του Κυρίου και τα άλλα προσκυνήματα και εκπλήρωσαν την επιθυμία τους, έφθασαν στην Αλεξάνδρεια και έμειναν στον ναό του Αγίου Μεγαλομάρτυρα Μηνά. Από εκεί έρχονται στη Σκήτη για να συναντήσουν τον Μεγάλο Δανιήλ και καθοδηγητή της. Τους δέχθηκε ευχαρίστως και αφού με το διορατικό βλέμμα του γνώρισε όσα θα γίνονταν στην μακαρία Αθανασία, προτρέπει τον Ανδρόνικο να την οδηγήσει στο γυναικείο μοναστήρι που ονομαζόταν Οκτωκαιδέκατο για να γίνει μοναχή. Τους έδωσε εντολή εις το εξής να μην επικοινωνούν μεταξύ τους και ο καθένας μόνος του να βαδίζει το δρόμο της ασκήσεως. Αφού δέχθηκαν οι μακάριοι με υπακοή την εντολή του Οσίου,

ακολουθούσαν με βία το δρόμο της ασκήσεως, με νηστείες, αγρυπνίες, προσευχές, χαμαικοιτίες, δάκρυα και τις υπόλοιπες κακοπάθειες, με σκοπό να κατανικήσουν τη δύναμη του σώματος, να υποδουλώσουν το χειρότερο στο καλύτερο και να υποτάξουν τη σάρκα στο πνεύμα. Αυτά τα έκαναν οι μακάριοι ενδυναμωθέντες από τον Θεό και με εντονότερη άσκηση, η μεν Αθανασία έχυνε τους ασκητικούς ιδρώτες της στο μοναστήρι, που είπαμε, στο οποίο έγινε μοναχή, ο δε Ανδρόνικος έγινε μοναχός στον θείο καθηγητή τον Μεγάλο Δανιήλ. Ήταν ακούραστος υποτακτικός κάνοντας τους αγώνες της κατά Θεόν ζωής.

Μετά από δώδεκα χρόνια αποχωρισμού και αγώνων, αφού απονέκρωσαν τα πάθη του σώματος και δέχθηκαν με τη χάρη του Αγίου Πνεύματος την απαθή δόξα των αγγέλων, τους παρακίνησε πάλιν επιθυμία προσκυνήσεως του ζωηφόρου Παναγίου τάφου. Αυτό έγινε από κάποιο μυστικό σχέδιο του Θεού και ήταν σαφέστατο γνώρισμα μεγαλύτερης αρετής. Χωρίς να εμποδιστούν, ούτε ο Ανδρόνικος από τον Γέροντά του, ούτε η Αθανασία από την ηγουμένη, ξεκίνησαν από το ασκητήριο του ο καθένας απ' αυτούς καθοδηγούμενος από το Άγιο Πνεύμα. Κατά κάποιο παράξενο τρόπο έγιναν συνοδοιπόροι, και ο ένας ρωτούσε τον άλλον για την μοναχική του ζωή. Και ο μεν Ανδρόνικος φανέρωσε τον εαυτό του, η δε ονόμαζε τον εαυτό της Αθανάσιο. Ήταν ντυμένη με ανδρική ενδυμασία, θέλοντας να κρύψει την αδύνατη γυναικεία φύση, που μετέτρεψε με θαυμαστό τρόπο σε ανδρική και ενδυναμώθηκε με θείο ζήλο. Επειδή είχε το πρόσωπο γεμάτο ρυτίδες και τα σημάδια της αυστηρής νηστείας, δεν κατάλαβε καθόλου ο Ανδρόνικος, ποιος ήταν ο συνοδοιπόρος μοναχός και μόνον θαύμαζε την ευλάβεια και τη σύνεσή του. Η Αθανασία κατάλαβε τον Ανδρόνικο, γι' αυτό του μιλούσε λίγο και συνεσταλμένα, επειδή φοβόταν, μήπως με τα πολλά λόγια έλθει στην επιφάνεια αυτό που λησμονήθηκε. Απ' αυτό, ο Ανδρόνικος περισσότερο θαύμαζε τη σιωπή και τα λίγα λόγια του συνοδοιπόρου του.

Όταν έφθασαν στους Αγίους Τόπους και προσκύνησαν, όπως ποθούσαν, επιστρέφουν πάλιν στα μέρη της Σκήτης, και παρακινώντας ο ένας τον άλλον στην άρετε, αποφασίζουν να ζήσουν μαζί την υπόλοιπη ζωή τους. Έρχεται λοιπόν ο θείος Ανδρόνικος στον Γέροντά του θειότατο Δανιήλ και ζητά τη συμβουλή του. Αυτός με το διορατικό βλέμμα γνωρίζοντας το μέλλον, συμφωνεί με τη γνώμη και προτρέπει τον Ανδρόνικο, επαινώντας την αρετή του Αθανασίου λέγοντας: «Γνωρίζω τον Αθανάσιο, που είναι σπουδαίος στην αρετή και η συναναστροφή μαζί του θα έχει καλά αποτελέσματα». Έτσι αφού πήρε ο Ανδρόνικος του οσίου καθηγητού τις γνώμες και τις ευχές, έρχεται προς τον δήθεν όσιο Αθανάσιο.

Έζησαν άλλα δώδεκα χρόνια μαζί, και ήταν ονομαστό και ξακουστό το όνομα του Ανδρόνικου και του Αθανασίου όχι μόνο στη Σκήτη, αλλά και στην Αλεξάνδρεια.

Και σε όλη την περιοχή ήταν μεγάλη η δόξα τους, όχι απλά για την αρετή και τη φήμη, αλλά και για τα πολλά θαύματα, τα οποία έκανε αυτός που είπε ότι «αυτούς που με δοξάζουν θα τους δοξάσω». Ότι δε με έργα και με λόγια δόξασαν τον Θεό, ο Ανδρόνικος και η σύζυγός του, είναι σε όλους φανερό. Ήταν άνδρας σπουδαίος και θαυμαστός, πλούσιος και ξακουστός, είχε γνώση της κατεργασίας του αργύρου, επάγγελμα που είχε ο πατέρας του. Όταν με τη σύζυγό του άφησαν όλα τα ευχάριστα της ζωής και προτίμησαν την μοναχική ζωή για να δοξάσουν τον Θεό με όλη τους την ύπαρξη, εύλογα και ο Θεός τους αντιδόξασε «στη γη και στον ουρανό».

Έτσι, αφού ολοκλήρωσαν με δόξα και άξιο θαυμασμού το δρόμο της ενάρετης ζωής, έφτασε ο καιρός των στεφάνων και των αμοιβών με το θάνατό τους. Ήταν κοντά τους και ο θείος Γέροντας Δανιήλ, που συνήθιζε να τους επισκέπτεται κάθε χρόνο. Αφού τους είπε όσα έπρεπε, ετοιμάστηκε να επιστρέψει στο κελλί του. Ενώ βρισκόταν στο μέσο της διαδρομής, φθάνει τρέχοντας ο θείος Ανδρόνικος και του λέει: «Σε καλεί, πάτερ, ο αδελφός Αθανάσιος, για να προσευχηθείς γι' αυτόν, γιατί φεύγει για τον Κύριο». Γύρισε γρήγορα πίσω ο θείος άνδρας και την βρήκε στις τελευταίες στιγμές της. Αφού της είπε τα κατάλληλα λόγια και της μετέδωσε τα Μυστήρια του Χριστού, είπε προς αυτόν μυστικά η μακαρία: «Θα βρεις επιστολή στο κρεβάτι μου και θα μάθεις απ' αυτήν αυτά που προγνωρίζεις. Όταν θα κηδευθεί το σώμα μου, δώσε την επιστολή στον αδελφό Ανδρόνικο». Αυτά αφού είπε, παρέδωσε τη ψύχη της στα χέρια του Θεού και κοιμήθηκε με τρόπο οσιακό. Όταν της φορούσαν τα νεκρικά ενδύματα, τότε οι παρόντες είδαν με έκπληξη ότι ήταν γυναίκα. Συγκεντρώθηκε όλη η Σκήτη και πλήθος λαού από την Αλεξάνδρεια λόγω του παράδοξου ακούσματος και θεάματος. Πολλά θαύματα και θεραπείες ποικίλων ασθενειών πραγματοποίησε ο Θεός κατά την ταφή του ιερού λειψάνου και «όλοι δόξαζαν τον Θεό» διότι έδωσε σ' αυτή την αδύνατη γυναικεία φύση τη νίκη. Όταν δε σύμφωνα με την απόφαση της μακαρίας δόθηκε η επιστολή στον αββά Ανδρόνικο, και τότε αποκαλύφθηκε σ' αυτόν ότι δεν ήταν Αθανάσιος αλλά η Αθανασία, που παλαιότερα ήταν η σύζυγός του, ποιός μπορεί ακριβώς να περιγράψει την χαρμολύπη του και του λαού την έκπληξη; Δεν θέλω όλα να τα περιγράψω και να μακρύνω το λόγο.

Ο θειος Δανιήλ αφού παρέμεινε και έκανε το εννεαήμερο μνημόσυνο της όσιας, πήρε το δρόμο της επιστροφής στην σκήτη του. Όταν κάλυψε το μεγαλύτερο μέρος του δρόμου, πάλιν κάποιος τρέχοντας τον έφθασε και του είπε: «Μη συνεχίσεις, πάτερ, την πορεία σου, διότι σε φωνάζει το παιδί σου ο Ανδρόνικος, επειδή και αυτός αναχωρεί προς τον Κύριο». Αμέσως ο Γέροντας, όσο μπορούσε έτρεχε να γυρίσει πίσω, ειδοποιώντας τους μοναχούς της Σκήτης να έλθουν στην κηδεία του Ανδρόνικου. Πρόφθασε ο Γέροντας τον όσιο Ανδρόνικο ακόμα ζωντανό,

του διάβασε ευχή και τον παρέδωσε στον Κύριο. Οι πατέρες της Σκήτης ήθελαν να μεταφέρουν εκεί το λείψανο, επειδή ήταν αδελφός τους, αλλά οι Ταβεννησιώτες ήθελαν να το θάψουν στο Οκτωκαιδέκατο επειδή ήταν συνασκητής του Αθανασίου, έγινε δε μεγάλη αναστάτωση γι' αυτό. Ο θεός Δανιήλ αφού έκρινε δίκαιο να ταφεί μαζί με την αδελφή και συνασκήτριά του, σταμάτησε την ταραχή.

Έπρεπε και εμείς εδώ να σταματήσουμε τη συνέχεια του λόγου, εδώ που και οι όιοι σταμάτησαν την εγκόσμια ζωή τους. Αλλά θα προσθέσω ακόμη λίγα για τον ναό και λίγα από τα πολλά θαύματά τους. Επειδή γίνονταν πολλά θαύματα από τα θεια λείψανα, κτίστηκε ναός αφιερωμένος στο όνομα του Ανδρόνικου και της Αθανασίας, στον οποίον υπήρχαν αγιογραφημένες εικόνες τους, από τις οποίες σαν ιδρώτας έσταζε μύρο, που ήταν θεραπευτικό ποικίλων ασθενειών. Θα αφηγηθώ δύο ή τρία θαύματα που βεβαιώνουν τη χάρη του Θεού στους αγίους.

Κάποιος άνθρωπος είχε ανίατη ασθένεια στη γλώσσα (καρκίνο την ονομάζουν οι γιατροί) που τον ταλαιπωρούσε με πολλούς πόνους. Επειδή από κανένα γιατρό δεν έβρισκε θεραπεία, προστρέχει στο πλούσιο ιατρείο, πήρε από το μύρο, που είπαμε, άλειψε τη γλώσσα και σε λίγες ημέρες θεραπεύθηκε και μιλούσε καλά.

Κάποιου άλλου άνδρα, η μικρή κόρη υπέφερε από απόστημα, όπως έλεγαν οι γιατροί, στα σπλάχνα, που ξεπερνούσε τα όρια της ιατρικής. Φέρνει ο πατέρας την κόρη του στο ναό των οσίων και αφού πήρε μύρο από την εικόνα τους, το ανέμειξε με νερό και της το έδωσε να το πιεί. Το υγρό που ήπια έκοψε την αρρώστια σαν ξυράφι και μετά από ένα δυνατό εμετό η κόρη απαλλάχθηκε απ' αυτήν.

Κάποιος άλλος ήταν μισοπεθαμένος, επειδή είχαν από φοβερή αρρώστια σαπίσει τα απόκρυφα μέλη του. Αφού θυμήθηκε τα θαύματα του Ανδρόνικου και της Αθανασίας, έστειλε και του έφεραν από το μύρο που έσταζε και άλειψε τα σαπισμένα μέλη του. Γρήγορα σταμάτησε ο πόνος, και τα σαπίσματα μετά από λίγες ημέρες αποκαταστάθηκαν. Ο άνδρας, που θεραπεύθηκε φρόντισε να παραδοθούν γραπτά από κάποιο μορφωμένο τα θαύματα των οσίων και η θαυμαστή ζωή τους.

Εγώ δε μετά από παρέλευση τόσων χρόνων, μακαρία δυάδα, ευτυχισμένο ζευγάρι ενωμένο από τον Θεό, ποιό αντάξιο εγκώμιο θα σας προσφέρω ή πώς θα σας προσφωνήσω; Η σπουδαιότατη και θαυμαστή ζωή σας επισκιάζει κάθε εγκώμιο. Αφού ενώσατε την πνευματική ανδρεία με την αθανασία των πράξεων, ανανεώσατε τους θείους αγρούς των ψυχών σας, σκορπίσατε τα έργα της αρετής, θερίσατε στάχυα γεμάτα ζωή, συγκεντρώσατε στις θείες αποθήκες τους καρπούς των πράξεών σας, τριάντα, εξήντα, εκατό θεοπρεπείς καρπούς, υπομείνατε τον καύσωνα όλης της ημέρας της κοπιαστικής ζωής σας, αντέξατε άγρυπνοι μέχρι

τέλους τη νυκτερινή παγωνιά των παθών και των δαιμόνων, αποθηκεύσατε στον ουρανό το θησαυρό των πράξεών σας και τώρα απολαμβάνετε τον πλούτο της θείας αγαλλιάσεως, στην οποία δεν υπάρχει καμιά οδύνη, λύπη και στεναγμός, αλλά το ανέσπερο φως, οι ευφρόσυνες φωνές, η συμμετοχή στην αθανασία και η απόλαυση του παραδείσου.

Τα ιερά σας λείψανα, όμοια με πηγή, αναβλύζουν μύρο. Επικυρώνει το λόγο μου η περιοχή της Αττάλειας, στην οποίαν μικρή μερίδα των λειψάνων του θείου Ανδρόνικου, τόσο πολύ μύρο αναβλύζει, που αν και μοιράζεται παντού, δεν ελαττώνεται και δίνει πλούσια τις θεραπείες στους αρρώστους. Κάποιος νεαρός άνδρας, από τα Μύρα της Λυκίας, που είχε φίδι μέσα στην κοιλιά του και υπέφερε πολύ, αφού πήρε το μύρο, αμέσως έκανε εμετό το φίδι. Αυτού του μύρου, που μου έφερε κάποιος από την Αττάλεια σε γυάλινο δοχείο, είδα και εγώ την θεία ενέργεια σε ανθρώπους και σε ζώα και δόξασα τον Θεό και αυτούς που δοξάσθηκαν απ' αυτόν, διότι αυτούς που τον δοξάζουν τους δοξάζει με ασύγκριτη δόξα.

Εσείς δε, ω ιερό και πανόσιο ζευγάρι, Ανδρόνικε και Αθανασία, αφού δεχθείτε σαν μικρή ευλογία την προσφορά του λόγου μου, παρακαλέστε τον Χριστό, τον Θεό μας, να σπλαχνιστεί εμένα και όσους τιμούν την ετήσια μνήμη σας, τον οποίον δοξάσατε με όλη σας την ύπαρξη, επειδή έχετε παρρησία σ' Αυτόν, που και εμείς δοξολογούμε μαζί με τον Πατέρα και το Άγιο και ζωαρχικό του Πνεύμα, τώρα και πάντοτε και στους ατέλειωτους αιώνες. Αμήν.

(Πηγή: Αγίου Νεοφύτου του Εγκλείστου, Συγγράμματα τ. Γ', έκδ. Ι. Βασιλικής και Σταυροπηγιακής Μονής Αγ. Νεοφύτου, Πάφος 1999, σ.253-261.)

Μετάφραση κειμένου: από Α. Χριστοδούλου, Θεολόγο